

SPREEKVERSIE VOOR DE RAAD

Geachte raadsleden,

Ik spreek vandaag niet vanuit een kantoor of een schema, maar vanuit de dagelijkse werkelijkheid van Rotterdam. Vanuit de straten, de pleinen en de keukens waar deze stad feitelijk gevormd wordt.

Mijn rol als cultuurregisseur is geen uitvoerende taak. Ik sta in de tussenruimte: tussen beleid en leefwereld, tussen systeemlogica en menselijke realiteit. Die plek is geen concept. Ik leef in dezelfde systemen waarover we hier praten. De spanning tussen beleid en bestaanszekerheid is voor mij geen abstractie, maar een dagelijkse praktijk.

We zeggen als stad dat cultuur “van onschatbare waarde” is. Maar waarde wordt pas zichtbaar waar het moeilijk wordt. In Rotterdam zie ik dat culturele ontwikkeling nooit alleen over cultuur gaat. Het gaat over veiligheid. Over vertrouwen. Over herstel en autonomie. We vragen om participatie, maar te vaak staat er bij mensen thuis een lege koelkast.

Ik zie dat in initiatieven als Mogelijkmakerss, waar jongeren beschadigd door systeemfalen zichzelf opnieuw proberen vorm te geven. Niet dankzij het systeem, maar ondanks het systeem.

Mijn opdracht is simpel, maar zwaar: ruimte creëren voor menselijkheid in een stad die steeds technocratischer wordt. En dat betekent soms botsen met systemen die sneller willen controleren dan begrijpen.

We spreken vaak over vertrouwen van inwoners in de overheid. Maar vertrouwen begint bij betrouwbaar zijn. Daar neem ik verantwoordelijkheid voor, omdat ik die mensen dagelijks in de ogen moet kijken. Ik kan me niet verschuilen achter dossiers.

Wie dichtbij Rotterdammers werkt, ziet wat beleid niet raakt. Wie domeinoverstijgend werkt, ziet waar structuren elkaar blokkeren. En wie vertrouwen bouwt, ziet hoe snel dat ook weer kan worden ondermijnd. Niet op mijn naam.

We zitten midden in een cultuurtransitie die dreigt te verstikken in modellen en procedures, terwijl de stad juist vraagt om nabijheid, sensitiviteit en echt eigenaarschap. Domeinoverstijgend werken raakt niets als het de mens overslaat.

Daarom vraag ik niet om applaus, niet om complimenten en niet om nog meer beleid.

Ik vraag om erkenning van wat Rotterdam in essentie is: een stad die zijn kracht vindt in mensen, niet in systemen.

Mensen staan niet op spreadsheets. Formulieren kan je niet eten.

Wat Rotterdam nu nodig heeft is het volgende:

Structurele menselijkheid.

Niet projectmatige empathie, maar een mentaliteit die voorkomt dat systeemdruk menselijkheid eruit duwt.

Een cultuurbeleid dat landt in het leven van Rotterdammers.

Niet alleen in de zichtbare plekken in het centrum, maar juist in de wijken waar toegang ongelijk verdeeld blijft.

Domeinoverstijgend werken dat niet gedreven wordt door urgentie, maar door gedeelde verantwoordelijkheid, eigenaarschap en bescherming.

Bescherming van stedelijke tussenruimte.

Ruimte is macht. Wie geen ruimte heeft, heeft geen stem. Bescherm plekken waar, gemeenschappen en bewegingen kunnen ontstaan.

Investeren in relationele infrastructuur.

De stille netwerken van vertrouwen zijn de basis van Rotterdam. Onderhoud deze net zo serieus als fysieke infrastructuur.

Ik zal blijven luisteren, verbinden, confronteren en bouwen aan plekken waar Rotterdammers zichzelf kunnen zijn zonder toestemming te hoeven vragen. Maar daarvoor is een stad nodig die durft te zien dat cultuur niet alleen kunst is, maar ook herstel, verbeelding, trots, rouw, verzet en hoop.

Ik vraag u daarom niet om meer regels.

Ik vraag u om lef.

Lef om te kiezen voor een stad die niet alleen gebouwd wordt, maar geleefd.